

Amalia ja onnellisuus

150 kukkulan takana oli muinoin linna, jossa asui prinsessa Amalia. Hänelle annettiin kaikki mitä halusi, mutta hänen vanhempansa kielsivät häneltä ystävät. Amalia katsoi aamuisin ikkunasta, kun kylän lapset hyppivät narua ja potkivat palloa. Samalla Amalian palvelijat esittelivät hänelle uusimpia vaateita ja kruunua. Amalia täyttäisi pian 14 vuotta, joten linnassa kävi kova kuhina. Amalia lähti ruokasaliin aamiaiselle. Hän söi joka aamu linnan aamupala buffetissa. Aamiaisen jälkeen hän livahti huoneeseensa mutta hänen palvelijansa tuli ilmoittamaan, että Amalian pitää lähteä harjoittelemaan ratsastus-show ulkoa hän tulisi ratsastamaan hevosella. Oikeasti Amalia halusi leikkiä, hyppiä kuralätäkössä, leikkiä vesisotaa ja elää "normaalia" elämää. Amalia päätti karata yöllä, kun kaikki nukkuvat. Koitti ilta. Amalia tiesi, että vartijat pitävät kolmen minuutin tauon kello 22.02-22.05. Kello oli kymmenen illalla. Hän laittoi yllensä mustat vaatteet ja lähti käytävälle. Vartija huomasi hänet.

Vartija kysyi prinsessalta:

- Minne matka?

Prinsessa vastaa ääniväristen:

- Ve...vessaan.

Vartija vastaa:

- Sinullahan on huoneessasi vessa. Et kai sinä valehtele?

Prinsessa myöntää:

- Hyvä on minulle tuli nälkä ja lähdin hakemaan purtavaa.

Vartija vastaa:

- Mene huoneeseesi viimeistään 22:30.

Prinsessa vastasi:

- Selvä hyvää illan jatkoa.

Amalia jatkoi kävelyä kohti linnan keittiötä. Hän oli tietoinen, että keittiössä ei ole ketään. Amalia saapui keittiöön ja pakkasi itselleen mukaansa leipää ja vettä. Amalia meni nopeasti ulos ja juoksi hevostalliin. Hän otti hevosen ja lähti laukkaamaan hevosella. Hänen perässään oli heti vartijoita. Hän laukkasi niin

kovaa kuin pääsi metsän laitaan. Lopulta aamu alkoi sarastaa ja Amalia oli saanut kadotettua vartijat.

Hän oli saapunut pienelle mökille, joka oli aivan täydellinen Amalialle. Siellä oli pieni tupa, pieni keittiö, pieni vessa, pieni makuuhuone ja pieni talli hevoselle. Talon portilla oli lappu. Lapussa luki. Tämä talo on autio. Tämä on sinun talosi nyt. Amalia käveli talon sisälle. Siellä oli kauniit vaatteet essu, huivi, mekko, villatakki ja kengät. Amalia puki vaatteet yllensä. Otti korin ja lähti ulos. Hän otti talon seinältä polkupyörän ja lähti kylälle päin. Amalia saapui pienen puodin eteen, jonka ovi oli auki. Amalia käveli sisään. Tiskillä istui vanhempi nainen, joka tervehti Amaliaa. Amalia otti korin, johon hän keräsi ruokaa. Kassalla nainen sanoi:

kaksi kuulaa.

Amalia ojensi hänelle kaksi euroa.

Nainen sanoi:

- Ei, ei, ei täällä maksetaan marmorin kuulilla.

Amalia vastasi:

- Mutta minulla ei ole kuulia. Jätän ostokseni tänne. Hyvää päivän jatkoa.

Nainen huusi:

- Odota taidat olla uusi. Anna minä maksan ostoksesi ja näytän paikkoja.

Amalia vastasi:

- Selvä.

Nainen vei Amalian ensimmäisenä kirjastoon, josta kahvilaan, josta ompelijalle. Sen jälkeen Amalia pyysi naisen teelle. Teellä kävi ilmi, että nainen oli Amalian entinen lastenhoitaja Meeri. Meeri oli saanut potkut pestistään koska hän oli vienyt Amalian muiden lasten luo ulos.

Amalia kysyy:

- Miksi en sitten saanut mennä muiden lasten luokse?

Meeri vastaa:

Koska halusit aina päästä viidaktoon ja vanhempasi pelkäsivät sitä, että muut lapset innostavat sinua leikkien kautta ja yhtenä päivänä olet lähtenyt sinne.

Meeri sanoo:

- Kiitos maukkaasta teestä mutta valitettavasti minun täytyy nyt poistua sulkemaan puoti.

Illalla Amalia mietti sanoja viidakko ja eläimet, kunnes nukahti. Yöllä kello soi keskiyöllä kaksitoista kertaa johon Amalia heräsi. Hän ei nähnyt ympärilleen mutta hän näki, että pieni hahmo lähestyi häntä. Se oli pienen pieni haltia. Joka sanoi hänelle:

- Annan sinulle kaksi vaihtoehtoa, joista sinun pitää valita toinen. Joko sinä asut ihmisten ilmoilla mutta sinä et pysty enää puhumaan. Tai vien sinut keskelle viidakkoa, jossa et enää koskaan näe ihmisiä. mutta sinulla on hurjasti iloisia eläimiä ystäviä. Tulen aamulla tänne ja sinun pitää olla valmiina.

Amalia räpsäytti silmiään mutta yhtäkkiä haltia oli kadonnut. Amalia ajatteli, että kaikki olisi ollut vain unta ja jatkoi nukkumista.

Aamulla Amalia havahtui siihen, että oveen koputettiin. Amalia meni avaamaan. Siellä oli sama haltia, joka oli yöllä herättänyt hänet mutta hän oli paljon isompi.

Haltija ärähtää:

- Enkö minä sanonut, että pitää olla aamulla valmiina.

Amalia vastaa:

- Anteeksi mutta luulin että koko juttu olisi unta.

Haltija kyselee:

- No vaikuttaako tämä vielä unelta?

Amalia pyytää:

- Anna minulle puoli tuntia aikaa pyydän.

Haltija ärähtää:

- No hyvä on. Tilaan sillä välin maton. Kumman vaihto ehdon otit yksi vai kaksi?

Amalia vastaa:

- Haluan viidaksoon. Hetkinen sanoitko sinä, että tilaat maton?

Mutta Amalia ei kerennyt sanoa lausettaan loppuun, kun lentävä mattoauto odotti ulkona kuskin kera. Amalia meni nopeasti sisälle ja keräsi kaiken tarvittavan, eli ompelukoneen ja hammasharjan.

Hän käveli ulos ja meni istumaan mattoauton kyytiin. Yhtäkkiä auton eteen ilmestyi violetti aukko, johon kuski ajoi. Perillä. Hups väärä vuosi, kuski oli ajanut 1800 luvulle eli kahden sadan vuoden päähän.

Mattoauton eteen tuli vihreä reikä, johon kuski ajoi. Perillä ei nyt taas nyt ajoin 150 vuotta eteenpäin eli 2200 luvulle. Nyt ilmestyi sininen aukko, johon kuski ajoi. Perillä ollaan. Amalian edessä oli Amazonin viidakoo, johon hän meni. Yhtäkkiä apina tuli hänen luokseen.

Apina sanoi:

Hallitsijamme oletko se sinä?

Amalia vastasi:

Kyllä minä se olen teidän hallitsijanne.

Apina alkoi pitää ääntä, yhtä äkkiä hänen ympärilleen alkoi kerääntyä hirveä määrä eläimiä kaikkia mitä viidakossa voi olla pienistä punkeista pandoihin. Kaikki eläimet siirtyivät. Heidän takaansa käveli vanha apina, joka sanoi:

- Minun aikani on ohi tässä maailmassa. Nyt on sinun vuorosi.

Apina nosti ison kruunun päästensä ja laittoi sen Amalian päähän. Vanha apina alkoi haalistua ja nousi taivaalle uudeksi tähdeksi. Amalia saatettiin hänen uuteen kotiinsa, joka oli jättimäinen puumaja. Amalia oli viimein onnellinen. Yhä tänä päivänä voi kuulla, kun Amalia laulaa viidakossaan. Ja nähdä vanhan apinan taivaalla.

Kirjoittanut

Terhi 4.1k